

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Εν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Λεπτῶν..... 45

Εν τῇ ἀλλοδαπῇ... 3.50

261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. συνδρομηταὶ τῆς «Ἀθηναίδος» καὶ τῶν ξένων Περιοδικῶν ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὰς συνδρομὰς των, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ δύνανται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς διὰ γραμματοσήμου ἑλληνικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Εἰς τοὺς πληρόνοντας τὴν συνδρομὴν τῆς «Ἀθηναίδος» δίδεται δωρεὰν χρωματισμένη εἰκὼν.

Τὸ ἔτος 1879 προσκονίζεται εὐτυχές διὰ τὸ ἡμέτερον ἔθνος ἐν τμήμα τοῦ ὁποῦ ἱκανοποιούμενον νῦν, διὰ τὰς πολυχρονίους καὶ αἱματηρὰς θυσίας του, ἀποκτήσῃ ανεξαρτησίαν ἧς στερεῖται μέχρι τοῦδε. Ἄν καὶ οἱ πόθοι τοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲν ἐπληρώθησαν καθολικῶς καθόσον ἡ ἡρωικὴ Κρήτη δὲν συμπεριελήφθη εἰς τὴν διευθέτησιν, διὰ τῆς τελευταίας ὁμως διεθνούς ἀποφάσεως κατὰ μέγα μέρος εἰσῆκουσθησαν καὶ ἡ Ἑλλὰς αὐξάνεται κατὰ τὸ ἡμισυ τοπικῶς καὶ οἰκονομικῶς. Τὴν αὐξήσει τῆς ἡμετέρας χώρας χαιρετίζοντες καὶ ἡμεῖς καθήκον ἡμῶν θεωροῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν εὐχὴν ὅπως σὺν τῇ αὐξήσει τῇ ὕλικῇ βαδίσει καὶ ἡ θρησκευτικὴ διάπλασις τῆς κοινωνίας ἡμῶν. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐμπνεόμενοι ὑπὸ θρησκευτικοῦ ζήλου ἐνεκαρτέρησαν ἐν ταῖς στερήσεσι καὶ ταῖς κακουχίαις καὶ κατέστησαν τὴν πατρίδα ἐλευθεράν. Εὐτυχῶς ἡ ἐλευθερωθεῖσα χώρα νῦν εὐρύνεται καὶ εὐρύνει αὐτὴν δέον νὰ συμβαδίζῃ διὰ τῆς ἐνισχύσεως τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος ὅπως σῶζῃ τὰς κοινωνίας ἀπὸ

ὀλεθρίων καταστροφῶν. Εἰς τὴν κραταίωσιν τοῦ αἰσθήματος τούτου δέον νὰ τείνη πᾶσα προσπάθεια νὰ ἡ δὲ αὕτη τὸ μέλημα τῶν διεπόντων τὰ τοῦ ἔθνους ἡμῶν. Ἡ «Ἀθηναῖς» ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ἔτων ἐξελθοῦσα ἐν τῷ κύκλῳ τῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων τοιοῦτον προσέθετο σκοπόν. Ὁ σκοπὸς οὗτος οὐ τὴν ἐπιδίωξιν ἐσχοποῦμεν ἀποδυσθέντες εἰς τὴν δημοσιογραφίαν, ἐστὶν ὁ πολιτικὸς ἡμῶν ἀστὴρ καὶ κατὰ τὸ ἀνατέλλον ἔτος ὅπερ εὐχόμεθα εὐτυχὲς τοῖς ἡμετέροις συνδρομηταῖς.

ΑΡΚΤΟΥ ΘΗΡΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΥΤΙΚΑ ΟΡΗ
ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΤΡΙΑ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ

ὑπὸ Μ. Δ. ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΟΥ.

α. Τὸ ἐν τῷ ὄρει σπήλαιον τῆς ἀρκτου.

Περὶ τὸ δειλινὸν ψυχρὰς τινος ἡμέρας τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου, ὅτε ὁ ἥλιος περιβεβλημένος ὑπὸ νιφέντος πέπλου νεφῶν, δὲν εἶχεν ἱκανὴν δύναμιν νὰ θερμάνῃ τὴν διὰ τῶν βορειοδυτικῶν λειμῶνων πνέουσαν διαπεραστικὴν αὔραν, καὶ ὅτε μάλιστα παχὺ στῶμα πάχους, πρᾶγμα λίαν ἀσύνηθες εἰς Ἀρκανσᾶς, ἐκάλυπτε τοὺς ποταμούς, τρεῖς ἄνδρες ἀνεβρίχοντο ἐπὶ τῶν κύκλῳ τῶν πηγῶν βράχος τινος ἀποκρήμων κλιτύων, ἐκλέγοντες τὰς τραχυτάτας καὶ μάλλον ἀπροσίτους ἀτραποὺς, αἵτινες ἠδύναντο νὰ εὐρεθῶσι καθ' ἅπασαν τὴν περιόχην ἐκείνην ἂν καὶ πολλάκις ἐτενωποὶ ὁ μαλὸς ἐδάφους, ἐκείντο πρὸ αὐτῶν, ἐπιμόνων ὁμως παρρησιάζοντο παρ' αὐτάς, καὶ ἐζήτουν πάλιν τοὺς παγετωδεστάτους καὶ ἀγριωτάτους βράχους, ἀπὸθεν τρηχεῖς, ὄγκοι καὶ ὀφθαλμοκίνητοι καὶ καταπίπτον-